

**SUPER
HEROIS**

de **ROBERTO SANTIAGO**

ELS ONZE

EL DAVANTER QUE VOLAVA AL CAPVESPRE

Estrella Polar

Il·lustrat per Nacho Velmar

ELS ONZE

EL DAVANTER QUE VOLAVA AL CAPVESPRE

ROBERTO SANTIAGO

Il·lustrat per Nacho Velmar

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Los Once. El delantero que volaba al atardecer*

© del text: Roberto Santiago, 2021

© de les il·lustracions: Ignacio Velasco Marugán, 2021

© de la traducció: Lara Estany, 2021

© Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2021

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

Primera edició: octubre del 2021

ISBN: 978-84-1389-051-7

Dipòsit legal: B. 13.606-2021

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

La pilota baixa directa cap a mi.

Salto.

Però...

Però res!

No aconseguixo controlar-la!

Se sent un murmuri de decepció a les grades.

El defensa rival l'allunya amb totes les seves forces.

Esbufego desesperat.

Gairebé no ens queda temps.

En aquest moment, estic jugant el partit més important del meu equip: l'Estrella Polar FC.

Contra el nostre màxim rival: Les Fures de Versalles.

Ens queden pocs segons.

I estem empatats.

La meva companya Ximena rep la pilota.

M'assenyala.

Exclama:

—Gripau!

El Gripau soc jo.

—Teva, Gripau! —repeteix.

I em llança una passada en profunditat.

La Ximena té uns ulls molt verds i unes pestanyes llarguís-
simes que sembla que arribin fins al cel.

Porta el número 10 a la samarreta.

Jo hi porto l'11.

Corro a tota velocitat.

Ara sí que he d'atrapar la pilota.

És la nostra última oportunitat.

Si aconseguixo marcar, guanyarem el partit.

Serem campions de la LECO: Lliga Escolar de la Conca.

I, és clar, em convertiré en l'heroi de l'Estrella Polar.

Si fallo..., tot se n'anirà en orris.
Els meus companys em culparan a mi.
Diran: «Per què et deixem jugar amb nosaltres?».
Em faran fora de l'equip.
I seguiré sent el nou que mai no s'adapta ni té amics.
Sé que pot semblar una exageració, però és la pura veritat.
Tot depèn del que passi els propers segons.
De reüll, observo a la grada el pare i els meus germans, que
estan més nerviosos que jo.
La mare és a la banda, molt atenta.
Ha vingut tot el poble a veure'ns, ningú no es vol perdre el
partit definitiu.
Em fixo en un grup de coloms que s'han posat sobre la reixa
que envolta el camp.
Fins i tot ells semblen interessats en el partit.
—Som-hi, Gripau! —exclama la Ximena.
Corro, corro, i finalment...
Arribo fins a la pilota.
La controlo amb l'interior del peu.
No hi ha temps per perdre.
Tinc davant meu el defensa central de Les Fures.
I, just darrere, la lateral em trepitja els talons.
Comença un compte enrere trepidant:
10 segons per al final del partit.

Al fons, el Manc, el porter rival, s'ajusta la gorra.

Li diuen així perquè va tenir un accident mentre visitava la central nuclear que hi ha als afores del poble.

Va perdre-hi la mà.

I l'hi van canviar per una de titani.

Com als androides.

9 segons.

La lateral és molt ràpida i s'acosta embalada, la tinc gairebé al damunt.

El central també avança cap a la meva posició.

Conservo la pilota.

I, a l'últim moment, me n'aparto amb un moviment rapidíssim.

La lateral em passa pel costat a tota velocitat... i envesteix el seu company!

8 segons.

Els dos defenses s'han quedat arraulits a la gespa.

Entro pel pic de l'àrea.

Se senten els crits a la grada:

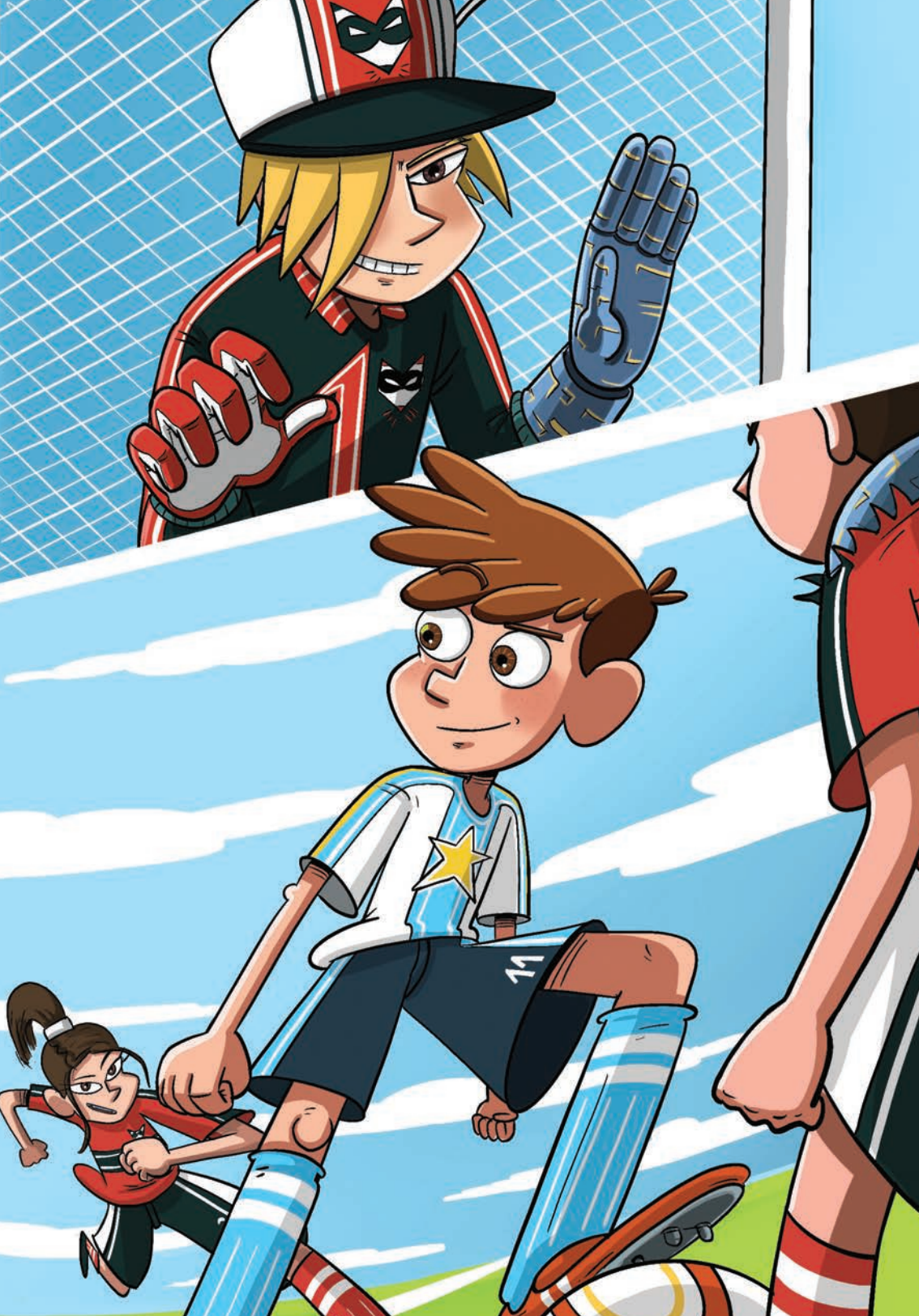
—Gripau! Gripau! Gripau!

I a l'altre extrem:

—Manc! Manc! Manc!

7 segons.

Soc aquí:

Sol davant del porter.

És una oportunitat claríssima.

—Tu pots, Gripau! —exclama l'entrenadora des del túnel de vestidors.

Sé que ella confia en mi, espero no defraudar-la.

6 segons.

El Manc es queda clavat a la porteria.

Aguanta sense moure's, amb els braços estesos, esperant per veure què faig.

Puc provar de driblar-lo.

O xutar des d'aquí mateix.

Però, sigui el que sigui, he de fer-ho de seguida!

Sento més crits de l'entrenadora, del pare, del meu germà...

No sé què fer, és massa complicat!

5 segons.

Torno a tenir els defenses de Les Fures estalonant-me.

Un m'etziba un cop de peu rere el turmell.

L'altra intenta agafar-me de la samarreta.

M'empenyen amb les mans, em donen puntades de peu, em claven cops a l'esquena...

Però aguanto.

4 segons.

Si em concentro molt, puc sentir com em batega el cor, accelerat.

Tic-tac, tic-tac.

He de disparar.

Ho he d'aconseguir.

Ja!

3 segons.

Una gota de suor em baixa pel front.

Xoca contra la superfície de cuir de la pilota i esclata en milers de gotes diminutes.

Tot al meu voltant sembla que vagi a càmera lenta.

Sento un dolor agut a l'esquena.

Tinc el cor a punt d'explotar.

Tic-tac, tic-tac, tic-tac.

2 segons.

El sol es reflecteix a la mà de titani del Manc.

No ho aconseguiré: és el millor porter de la lliga!

Torno a sentir un cop a l'esquena.

Al turmell.

Al genoll.

Una vegada i una altra.

En aquest precís moment, un colom travessa el camp, volant gairebé arran de terra.

Passa molt a prop meu, em frega.

Faig un salt...

1 segon.

Tanco els ulls.

Respiro fondo.

Tic-tac, tic-tac, tic-tac, tic-tac.

Aixeco els peus de terra...

I arrenco a volar!